

شهو ی چله ی جستان بوو. داپیره ماسییه ک له قولای دهریادا دوانزه ههزار منال و منالزای له دهوری خۆی کۆ کردبووه، تا بهسه رها تیکیان بۆ بگێریتهوه:

ههبوو، نهبوو، ماسییه کی رهشی چکۆله ههبوو. ئەم ماسییه له گهڵ دایکی له تهنکاویکا دهژیان، که له قه دپالی شاخیکا دههاته دهر و بهرهو نشیو شوڤر دهبووه. ماله که یان له پشت بهردیکی رهشی به قهوزه داپوشراو هه لکه وتبوو. ههردووکیان شهوانه تیدا دهنوستن. ئەم ماسییه رهشه بچکۆله تاسه ی ئەوه ی له دلدا بوو که ئەگه ر بۆ جاریکیش بو بی تریفه ی مانگ خۆ به ماله تاریکه که یاندا بکات و بیینن، به لام قهت چاوی پی نه کهوت.

ئەم دووه هه ر له بهیان تا تاریکان پیکه وه مه له یان ده کرد، جار و باره ش تیکه ل به ماسییه کانی دیکه ده بوون و خیرا خیرا له شویتنه مند و به رته سه که دا هه ر خوله یان بوو. ئەم ماسییه ره شه بچکۆله یه تا قانه بوو، له وه ده هه زار گه رایه ی که دایکی هه لپشتبوو، هه ر ئەمه یان ساغ دهر چوبوو.

ماسییه چکۆل چه ند رۆژیک بوو چوبوو ناو بیرو و خه یالاتی خۆیه وه. زۆر که م دوین ببوو، بیواز و له ش قورس ده سوپایه وه، زۆر جار له دایکیشی وه دوا ده کهوت. دایکه که ی زۆر په رۆشی بوو، وای ده زانی مناله که ی سووکه ناسازییه کی هه یه، ئەوه نده ناخیه نی و پاش چه ند رۆژیک دیته وه سه رخۆ. به لام ماسییه ره شه بچکۆل نه خۆش نه بوو، خه م و مه راقیکی دیکه ی له دل دابوو.

ماسییه ره ش به ری به یانییه کی زوو، هیشتا تاو هه لنه هاتبوو، دایکی به ناگا هینا و پیوت:

«دایه ده مه وئ قسه ت له گه لدا بکه م!»

دایکی هیشتا خه و به ری نه دابوو، به خه والویی وتی:

ماسییه کی رهشی چکۆله

سه هه دی بیهره نگی

وه رگێرانی: ناسر ئەمین نژاد

www.rawij.com

«رۆله گیان، هیچ کات نهماوه هەر ئیستا نهبی! داینی بۆ دوايي، باشتتر نیه سوپیک بدهین و کهمیک بگهريين؟»
ماسییه چکۆل وتی:

«نا، دایه ئەمن نامەوی لەوه زیاتر به ههوانته بوخلیمهوه، دهمەوی لیره برۆم»

- «دەبی هەر برۆی؟»

- «بەلێ دایه، دەبی برۆم.»

- «ئاخر پینم نالئی بهم بهیانیه زووه بۆ کوئی دەرۆی؟»

ماسییه رهش ولامی دایهوه:

«من دهمەوی بزنام ئەم تهنکاوه دهگاته کوئی، دهزانی دایه، ئەمن دەمیکهیه، زیاتر له چهند مانگه له بییری ئەوهدام داخوا ئەم تهنکاوه له کوئی دهبریتتهوه، هیشتا سهرم لی دهرنههیناوه بهرهو کوئی دهچی. ههموو دوئی شهو ساتیکیش چاوم لیک نهناوه و بهردهوام هەر له دالغه و بیرکردنهویدا بووم. ئیستا ئیتر بریارم داوه، بۆ خۆم ری بکهوم و ریژاوی ئەم تهنکاوه بدۆزمهوه. ئەمن پینم خۆشه بزنام له شوینانی دیکه چ دهنگ و باسه و چ رادهبری.»

دایکی به دەم پیکه نینهوه وتی:

«ئەمنیش له تەمەنی تۆدا زۆرم لهو بیرانه دهکردهوه. رۆله گیان ئاخر جۆگهله سهرهتا و بنهتای له کوئی بوو. ههموو شوینیک هەر ئیرهیه که دهیبینی، جۆگهله دایم له گهر دایه و قهتیش بنی نایهت»

ماسییه رهش ولامی دایهوه:

«دایه گیان، چاوکه، مهگهر ههموو شتیک کۆتاییهه کی نیه؟ مهگهر شهو نابریتهوه؟ چما رۆژ تهواو ناییت؟ ههفته، مانگ، سال...؟»

دایکی قسهکانی پێ بری و وتی:

«توخوا دهمت بهره بهولاوه، لهم قسه زلانه بگهري، ههسته دهی پيشمکهوه، با برۆین بۆ گهرانی خۆمان. ئیستا کاتی سهیران و سورانهوهیه نهک قسهی زل.»

ماسییه چکۆل وتی:

«نا دایه گیان، به راستی ئیتر لهم گهران و سوورانهوهی رۆژانه و بهردهوام وهریز بووم. ئەمن به ری دهکهوم ههتا شوینهکانی دیکهش ببینم و بزنام لهو شوینانه چ باسه. لهوانهیه پیت وایی کهسیک ئەم قسانهی به گویمدا چرپاندووه. بهلام وانیه، ئەمن بۆخۆم بیرم لیکردوونهتهوه، دەمیکه میشکم پینانهوه خهریکه. ههلبهت دیاره زۆر شتیش لهم و لهو فیڕ بووم. بۆ نمونه لهوه گهیشتوم که ههموو ماسییهکان له دەمی پیریدا سکالا دهکهن که بوون و ژیانان به فیڕۆ چووه، ههمیسه دهکروزینهوه، پرتهو بۆلهیان و دوعای شهڕ و نزای خراپه له ههموو کهس و ههموو شتیک دهکهن. بهلام دایه گیان من ئەمهوی بزنام که ژیان هەر ئەمهیه که ئیمه دهیکهین و ههتا کاتی پیری دهبی لهم بسته جیگایهدا هەر ئەم سهراوسهر بکهین، یان دهکری لهم دنیاپهدا به جۆریکی دیکهش بژین.»

دایکی دیار بوو قهلس ببوو، وتی:

«رۆله، لهوه دهچی گهوج بووبیتی. ئەوه چیه! ئەم دنیا دنیاپهت لهچییه! دنیا هەر ئەوهیه که ئیمه ی لاین، ژیانیش هەر ئەوهیه که ئیمه دهیکهین.»
لهم کاتدا گهره ماسییهکی دراوسی یان لی یان هاته پیش و هەر له بهر درگاوه ههراي کرد:

«بهیانیتان باش، ها، خانمی دراوسی ئەوه چیه؟، کیش و مهکیشی چیتانه، بۆ وا له منالهکهت قهلهزی؟، لهوه ناچی ئەمرۆ خهیالی هاتنهدهرهوتان ههبی؟!»

دایکی ماسییه بچکۆل له مال هاتهدهر و به کروزانهوهیهک وتی:

«ئەشا، کهوتوینهته چ رۆژ و رۆژگاریک، بهزیادم نهکرد، ئەمرۆ وای لیهاوتوه منال دهیانهوی دایکهکانیان رابینن و فیزه شتیان بکهن.»

-«بۆچی، چیتان لی قهوماوه؟»

-«جا توخوا وهره بزانه ئەم گچکۆکه دهیهوی چی بکات. بهتهمايه ههموو شوینیک به سهر بکاتهوه و دهیهوی به چاوی خوی ببینن! کونده سهری کردوم هەر پیم دهلی، دهمەوی برۆم بزنام دنیا چ باسه! سهیر که چ قسهیهکی زل و زهلام!»

ژنه ی دراوسی به خیسهیهکهوه ئاورپکی له ماسیه رهشه دایهوه و پێوت:

« به خوا جوانه، ئه‌ری خرنووک، ئه‌وه له که‌یه‌وه بووی به زانا و فه‌یله‌سوف و تا ئیستا ده‌نگت نه‌کردوه»

ماسییه چکۆل له ولامی دا وتی:

«خانمی دراوسی، ئه‌من نازانم کێ به زانا و فه‌یله‌سوف ده‌ناسی و چۆنیان لێ تیده‌گه‌ی. من هه‌ر ئه‌وه‌نده ده‌زانم که ئه‌م خولانه‌وه‌ی به‌رده‌وام و بی‌سه‌ره‌نجامی روژانه وهرزی هینه‌ره. ئه‌من نامه‌وی هه‌روا به هه‌وانته سه‌رودلی خۆم خۆش بکه‌م و تا چاو هه‌لینم ببینم ئه‌وا منیش وه‌ک ئیوه پیر بووم و هه‌ر هه‌مان ماسییه چاو و گوێ به‌ستراوه‌که‌ی جارنم و هه‌ر له قاپوره‌که‌ی خۆمدا ماومه‌ته‌وه.»

ماسییه ژنه‌ی دراوسی که واقی له‌م قسانه وړ مابوو وتی:

«ئه‌شا، چ قسه‌زل!»

دایکی وتی:

« قه‌ت پینم وانه‌بوو کۆرپه‌ تا‌قانه‌که‌م شتی وای لێ‌ده‌ربچێ! نازانم چ ناجسنیک هه‌لی فریواندوو!»

« که‌س منی هه‌لنه‌فریواندوو، بۆخۆم بیروه‌وشم هه‌یه ، چاوم هه‌یه و هه‌موو شتی‌ک ده‌بینم.»

دراوسی ماله‌که‌یان رووی له دایکی ماسییه چکۆل کرد و به ئه‌سپایی وتی:

« خوشکی، ئه‌و شه‌یتانۆکه پیچ پیچۆکه‌ت له بیر دێ؟»

« ئه‌ری خۆیه‌تی، چاکت هه‌لینا، خوا غه‌زه‌بی لێ‌بگری، زۆر به‌ ده‌ورو به‌ری مناله‌که‌مدا ده‌هات.»

ماسییه چکۆل به قه‌لسی رووی له دایکی کرد و وتی:

« دایه به‌سیه‌تی ئه‌و هاوڕیم بوو.»

دایکی به ته‌وسی‌که‌وه وتی:

« به خوا جوانه، ئه‌ری که‌س تا ئیستا هاوڕیه‌تی ماسی و شه‌یتانۆکه‌ی بیستوه‌؟!»

« منیش تا ئیستا دوژمنایه‌تی نیوان ماسی و شه‌یتانۆکه‌م نه‌بیستبوو، به‌لام ئه‌وه ئیوه بوون ئه‌و به‌سزمانه‌تان بی‌سه‌ر و شوین کرد»

ماسییه ژنه‌ی دراوسی قسه‌که‌ی پێ‌بێ و وتی:

«له‌م بابه‌تانه‌ گه‌ری. ئه‌مانه قسه‌ی له‌ بی‌رکراوی کۆن»

« به‌لام ئه‌وه ئیوه خۆتان بوون که قسه‌ی کۆنتان هینایه‌وه‌ گۆر.»

«ئه‌گه‌ر ئیمه ئه‌ومان کوشتی‌ت، حه‌قی خۆی بوو. مه‌گه‌ر له‌ بی‌رت چۆته‌وه‌ چۆن لێ‌ره و له‌وی داده‌نیشت و چی ده‌وت و چی ده‌کرد؟!»

« جا که‌وای لیهات وهرن منیش بکوژن، منیش هه‌ر له‌و کارانه‌ی ئه‌و ده‌که‌م.»

دایه‌ری ماسییه‌کان که ئه‌م به‌سه‌ره‌اته‌ی ده‌گێ‌رایه‌وه‌ درێژه‌ی به‌ قسه‌کانیدا و وتی:

سه‌رتان نه‌یه‌شینم، له‌م ده‌نگه‌ ده‌نگ و هه‌را هه‌رایه‌دا ماسی دیکه‌شیان لێ‌ ئالا. ماسییه ره‌شه‌ی بچکۆله به‌ قسه‌کانی هه‌موانی توورپه‌ کردبوو.

ماسییه‌کی پیری قه‌لس هه‌لی دایه و وتی:

« پیت وایه به‌ که‌سیکی وه‌ک تۆ ره‌حم ده‌که‌ین؟»

یه‌کیکی تر له‌ولاوه‌ هه‌رای کرد:

« ئه‌و گچکۆکه هه‌ر که‌میک گوێ‌ بادانی ده‌وی»

دایکی ماسییه ره‌ش هاته‌ پیش و گوراندی:

« برۆن به‌ولاوه‌، وازی لێ‌ بینن»

یه‌کیکی دیکه له‌و ماسییه‌نه‌ی که له‌ ده‌وریان ئالا بوون وتی:

« ماسی خانم! کاتێ ئه‌تۆ ناتوانی ئه‌و جوهری که پیویسته باش مناله‌که‌ت باربینی ده‌بی تاوانه‌که‌شی بده‌یته‌وه»

ماسی دراوسی مال وتی:

« گه‌لۆ، به‌ خوا ئه‌من شه‌رم ده‌که‌م و به‌خۆمدا ده‌شکیمه‌وه‌ که له‌ دراوسییه‌تی ئیوه‌دا ده‌ژیم.»

یه‌کیکی دیکه‌ش وتی:

« تا کار له‌ کار نه‌ترازاوه‌ چاک وایه‌ رایمالین بۆ لای پیره‌ شه‌یتانۆکه»

ماسییه‌کان ته‌مایه‌ر بوون به‌ گه‌له‌کۆمه‌کی په‌لاماری ماسییه ره‌ش بدن و بی‌گرن، به‌لام تا وه‌خۆکه‌وتن کۆمه‌لیک هاوڕی له‌ ده‌وری ماسییه بچکۆل ئالان

و لهو تهنگاوه دهربازیان کرد. لهم کاته دا دایکی ماسییه بچکۆل سهروچاوی خۆی دهرنی و دهگریا و دهیوت:

«ئهی رۆله رۆ، ههی هاوار، رۆله کهم له دست دهرچوو، چ قورپیک به سهری خۆمدا بکه م؟»

ماسییه رهش له دوورهوه ئاوری دایهوه و وتی:

«دایه بۆ من مهگری، بۆ ئه و پیره ماسییه کلۆلانه بگری.»

ماسییهک ههراى کردی:

«کوربه تانوتمان بۆ مهخه و سوکایه تیمان پێمه که ههی خرنوکی بی نموت»

یهکیکی تر وتی:

«ئهگه برۆیت و به پهشیمانی و به ئهژنۆی شکاوت بگهڕیتتهوه چما قهت دات دهکهینهوه!»

سیهه میان وتی:

«کوربه وهگه ری دواوه، ئهوه هه مووی باى سک و ههواى هه رزه کارییه»
چواره میان وتی:

«کوربه نهگهت جا پیم نالی لیره چ کهم و کورپیهکت ههیه؟!»

پینجه میان وتی:

«کوربه وهگه ری دواوه، دنیا یهکی دیکه له گۆریدا نیه، دنیا هه ر ئهوهیه لیره دهیی نی.»

شه شه میان وتی:

«ئهگه ر ئاقلانه بگهڕیتتهوه دواوه و لیره و له قسهی ئیمه دهرنه چی، ئه و جار دهیسه لمیتی و ئیمه ش باوه رت پێ دهکهین که ماسییهکی ژیری.»

حه و ته مینیان وتی:

«کوربه ئاخ ئیمه خوومان پێ گرتووی بۆ دهرۆی.»

دایکیشی له ولاتر دهینالاند و له بهری دهرپارایهوه:

«...باوا نه کهم، بهزهیت به مندا بیتهوه، تکایه مه رۆ، کوربه مه رۆ.»

ماسییه رهش چیتر توخونیان نه کهوت و لهوه زیاتر قسهی له گه ل نه کردن و ملی ریگای گرت بهر. چهند هاوری یهکی هاوته مهنی هه تا دم قه لبهزه بهری یان کرد و بۆخویان گه رانه وه. ماسییه رهش له کاتی مالتاوی پێی وتن:

«هاورییان، هیوادارم چاومان به یه کتر بکه ویتتهوه، ئیوهش له بیرم مه کهن.»
هاوریکانی وتیان:

«چۆن شتی وا ده بیته! چۆن له بیرت ده کهین! تۆ چا و گوئی ئیمهت کردهوه، شتی وات فیژ کردوین که تا ئیستا قهت بیریشمان لی نه کرد بۆوه. به خیر چی ئهی هاوری زانا و نه ترس، هیوادارین بتییننه وه.»

ماسییه رهش له بهرزاییه وه خۆی هه لدا یه خوار و کهوته ناو گۆلاویکی پر ئاو. سه ره تا سه ری لی شیوا و ده ست و پێی خۆی ون کرد، به لام پاشان هاته وه سه رخۆ و ده ستی کرده وه به مه له و خیرا خیرا به ده وری گۆلا وه که دا سو رایه وه. ئه م ماسییه ره شه بچکۆله یه له هه موو ژیا نی خۆیدا قهت ئه وه ند ئاوی به لی شاوی له جیگایه ک نه دیتبوو. تا چاوی کرده وه هه زاران ماسیله ده وریان لی دا. ئه مانه تا چاویان به ماسییه ره شه کهوت به ته وسیکه وه وتیان:

«ئه شا، سه ری قه لافه تی کهن، ئه تۆ ئیتر چ ده عبا یه کی؟!»

ماسییه ره شه ی بچکۆله ش لی یان ورد بو وه وه و وتی:

«تکایه به ئه ده ب بن و سووکایه تی به که س مه کهن! ئه من ناوم ماسییه ره شه بچکۆله یه، ئیوهش خۆتان بنا سینن، بزانه ناوتان چیه،»
یه کیکیان وتی:

«ئیمه به خۆمان ده لئین ماسیله»

یه کیکی تر وتی:

«خاوه نی بیه چه و ره گه زی چاک»

یه کیکی دیکه یان هه لدا یه و وتی:

«که س له دنیا دا له ئیمه جوانتر نیه»

ئهو ی تریان وتی:

«ئیمه وه ک تۆ ناحه ز و ره زا قورس نین»

ماسییه چکۆل له ولامیاندا وتی:

« کئی بیری دهکردهوه ئیوه هینده بهرزه دماغ و لهخۆ رازی بن. بهلام قهیناکی لیتان دهبورم، چونکا ئهم قسانهتان له رووی نهزانیهوهیه»
 ههموو ماسیلهکان پیکرا ههرایان کرد:

«پیت وایه ئیمه نهزانی؟»

ماسییه رهش وتی:

« بهلی، ئهگهر نهزان نهبان دهبوو زانیاتان که زۆر شتی دیکه له دنیا دا هه ن که خۆیان پێ ناشرین نیه. ئیوه تهنا ته ناوهکه شتان هی خۆتان نیه»
 ماسیلهکان زۆریان رق ههستا بوو، بهلام کاتی دیتیان ماسییه رهش راست دهکات و ناتوان ههروا خۆ له قهرهی راستییهکانی بدهن، ههولیاندا به باریکی دیکه دا بیتهوه پێش، وتیان:

« تۆ له خۆرا خۆت ماندوو دهکهی و سههری خۆت به بهردا دهکیشی. ئیمه ههموو رۆژیک دنیا سههر و بن دهکین، بهلام تا ئیستا جگه له خۆمان و دایک و باوکمان کهسی دیکه مان چاوپێ نهکهوتوو، کرمه ریزهش هه ن؛ بهلام ئهوان له جومهلی نهبوئن.»

ماسییه رهشه وتی:

«ئیوه کاتی ناتوان له گۆلاوهکهی خۆتان وهدر کهون، چۆن دهتوانن قسه له سهروبن کردنی دنیا بکهن!»

«چما جگه لیره دنیا یهکی دیکهش له گۆری دا ههیه؟»

ماسییه رهش وتی:

«ههر هیهچ نهبی، دهبی بیر له وه بکه نهوه ئهم ئاوه له کویرا دیته ئیره و له دهری ئهم ئاوهش چی دیکه ههیه»

ماسیلهکان وتیان:

«ههی هۆ، له دهری ئهم ئاوه؟ ئهوه ئیتر کوئی یه؟ ها ها ها، به خوا برا وادیاره ههوا ی شیتی داویه له سهرت.»

ماسییه رهشه بۆخۆشی پیکهینی لێ پڑا، به خۆی وت: «کوره وازیان لێ بیته، با ههر له دۆزهکهی خۆیاندا بن، دواتریش ههر خۆی به خۆی وت؛ ئهری بۆ تۆزیکیش دایکیان نه دوینم؟»

رووی له ماسیلهکان کرد و وتی:

«ئهری ئهوه دایکتان له کوئییه؟»

له ناکاو قارهقاری بۆقیک ماسییه رهشه ی داچلهکاند. ئهم بۆقه له سههر بهردیکی قهراغ گۆلاوهکه له سههر چنگ خۆی مهلاس دابوو، بازیکی ههلایه ناو ئاوهکه و به مهله بۆقی خۆی گهیانده لای ماسییه چکۆل و پیتیوت:

«ئهوه من لیره، فهرموو بزانه دهلی چی!»

ماسییه رهشه به ئهدهبیکهوه وتی:

«سلاو خانمی بهریز!»

بۆق به ناوچاوانیکی گرزهوه وتی:

«ئهری ئهوه ئهم خۆبادان و فشهکردنهت له چیه ههی بی بنیچه و بی رهگهز. به شیتمان دهزانی، پیت وایه منال و چهپۆلین که ههروا یهکیین قسهی زل زل دهکهی؟! ئهمن ئهوهندهم تهمن کردوو که بزانه دنیا ههر ئهم گۆلاوهی ئیمهیه، چاک وایه شوین کاری خۆت کهوی و واز له منالهکانی من بیینی و له خشتهیان نهبهی.»

ماسییه رهشهش پیتیوت:

« ئهگهر تهمهنت سهه سالی دیکهش درێژ بیتهوه، هیشتا ههر ئهوه بۆقه نهزان و داماههی که ههی»

بۆق به جاریک داگیرسا و قهلهمبازیکی بۆ ههلا، بهلام ماسییه رهشهش به دهستوبرد خۆی لێ راپسکاند و قهوزه و کرمه ریزه و بهلخی ناو گۆلاوهکهی شلهژاند و بۆی دههچوو.

شیوو و دۆلیکی تا بللی پر کهندال و پینچاوپینچ بوو. ئاوی جۆگهلهکه تا دههات پتر دهبوو، ئهگهر له بهرزاییرا سههری جۆگهلهکهت کردبا، وهک تاله دهزویهکی زیوین دهچوو که راکیشرا بوو. گابهردیکی گهوره له کیوهکه ترازابوو، کهوتبوه ناو جۆگهلهکه و به دوو بهش دالبری کردبوو. مارمیکیک که به قهدر بهره دهستیک دهبوو له سههر گاشه بهردیک خۆی له سههر زگ له بهر تاو ههلهخستبوو، لهو سههرهوه چاوی له قرزالیکی قهلهویچکه بریبوو، که له سههر لمی بن ئاوهکه دانیشتبوو، بهکاوهخۆ خهریکی خواردنی بۆقیک بوو

که تازه راوی کردبوو. ماسییه رهشهی بچکۆلهش له پریکا چاوی به قهژاله که کهوت، ترسا، له دوورهوه سلاویکی لی کرد.

قهژال به سیلهی چاوتی روانی و وتی:

« چ ماسییه کی به ئهدهب، وهره بچکۆله، وهره پیش مهترسه.»

ماسییه رهشه وتی:

« من گهرانی دنیا به دهسته وهیه، نامهوی بیه خوراکی ژمه نانیکی تۆ.»

- بۆچی ئهوهنده چاوتاریک و ترسه نوکی، ئهی ماسییه بچکۆله؟»

ماسییه رهشهش وتی:

« ئهمن نه چاوتاریکم و نه ترسه نوک. ئهمن ههر ئهوه شتهی دهلیم که چاوم

دهیینی و عهقلم دهیبری»

قهژال به خیسسهیه کهوه پیوت:

« دهفرموو دهی، ئا پیمان نالی چاوت چی دی و عهقلم چی بری، که پیت

وايه ئهمن راوت دهکهم و دهت خۆم!»

ماسییه رهشه وتی:

« تکایه خۆت ئهوها لارهمل و بی ئازار نیشان مهده»

قهژال وتی:

« ئهها مه بهستت ئهه بۆقهی بهردهستمه؟ رۆله ئهوهنده کال و گهوج مه به،

ئهمن هه میسه له گهه بۆق کیشمه هیه، ئهسله ههر لیان به قیندا کهوتوم،

ئهمن بۆیه راویان دهکهم چونکو پنیان وایه تاقه بوونه وهریکی بهخته وهری

سههر ئهه دنیا یه، ئهمنیش دهمهوی پنیان بهسهلمیتم که له راستیدا دنیا

بهدهستی کینه. کهوابوو رۆله گیان ئهه کیشیه پیوهندی به تۆوه نیه، تۆ نابی

له من بترسی، وهره پیشتر، وهره، وهره»

قهژاله بۆر به دهم قسه کردنه وه به خیشکه خیشکیش ورده ورده خۆی له

ماسی نزیک دهخسته وه. ئهه تهکان وشهکانهی قهژال ماسییه رهشهی

وهپیکه نین خست، پیوت:

« داماو، تۆ خۆت جارێ نازانی چۆن درۆی به ریگه دا، له کوێ را دهزانی دنیا به دهستی کینه؟!» به دهم ئهه قسانهش چاوکراوانه و به هیواشیک خۆی دهکیشایه دواوه.

له ناکاو سییهریک بالی به سههر ئاوه که دا کیشا و بهردیک بهر سههری قهژال کهوت و نوومی ناو زیخ و لمی جۆگه له کهی کرد. مارمیلك ئاگی له وه پهنده

بوو که قهژال به سههری هات و کهوته پیکه نین و ئاگی له خۆ برا و هیندهی نه مابوو هه لخلیسیکی و بکه ویتته ناو جۆگه له که. قهژال خرابی لی به سههر هات

و نهیتوانی بیته وه دهر. دهبی کی بی ئهه بهردهی به سههری قهژالدا کیشابی؟

ماسییه رهش ههستی به وه کردبوو که کوړیکی شوان له سههر را سهیری ئهه و قهژال دهکات. هیندهشی نه برد بهرغه لیکی مهپ و بز له ئاوه که نزیک

کهوتنه وه و ده میان به ئاوه که وه نا. دهنگی باره باری مهپ و بز ئهه دۆلهی پر کردبوو. ماسییه رهش هینده سهبری کرد تا مهپ و بز نهکان ئاوی خویان

خوارده وه و لی یاندا و رویشتن، ئهه جار هه رای له مارمیلك کرد و پیوت:

« ئهه ری مارمیکه گیان، من ماسییه کی رهشی بچوکم، دهمهوی سههر له کو تایی

ئهه جۆگه له یه ده ریبنم، پیماویه ئهه تۆ گیان له بهریکی ژیر و وریای، بۆیه

دهمهوی چه ند پرسیا ریکت لی بکه م»

مارمیلك وتی: « فهرموو گویم لییه»

ماسییه رهشه وتی:

« له ناو ریگادا منیان زۆر له «ماسیخۆره» و «ماسییرهک» و «ماسییه وچه»

تۆقاندوه. تکایه ئهه گهر ئهه تۆ شتی که له بابته ئهه مانه وه دهزانی پیملی»

مارمیلك وتی:

« له م ناوه ماسیخۆره و ماسییرهک و ماسییه وچهی لی نیه، به تاییهت

ماسییرهک که ههر له ناو ده ریادا دهژی، به لام له وانیه بهینا و بهین سههر و

کهلهی ماسیخۆره پهیدا بی. ئهه دهعبایه کی فیله باز و چه تونه، دهبی

چاوت بکه یته وه و زۆر ئاگات له خۆبی، نه خه له تایی بکه ویتته داوی. به تاییهت

دهبی ئاگات له بهرچیله کهی بی و ریته تیی نه کهوی.

ماسی رهشه وتی:

« بهرچیلله ی چی؟ »

مارمیلک وتی:

"ماسیخۆره جۆره په له وه ریکه و خواردنیشی گوشتی ماسییه، له نیوان خوار دهنووک و ژیرملیدا بهرچیلله یه کی گه وره و ناوبه تالی هه یه، ده توانی ئاوی زۆری تیدا رابگری. ماسیخۆره له ناو ئاودا مه له دهکا و دهنووکه زهلامه که ی دهکاته وه، زۆر جار ماسی به سزمان بی ئه وه ی ههستی پی بکات ده که ویتته ناو ئه م بهرچیلله یه و یه کسه ر به ره و ناوسکی ماسیخۆره ده خوشین. جارو بارهش ئه گه ر ماسیخۆره تیر بیت ده توانی نیچیره کانی له ناو بهرچیلله که یدا رابگری بۆ ژهمیکی دیکه"

ماسییه ره شه وتی:

- "باشه ئه گه ر ماسییه ک که وته ناو بهرچیلله که ی، ریگی دهر باز بوونی هه یه؟" مازمیلک وتی:

- "نا هیچ دهره تانیکی نییه، مه گه ر ئه وه ی بهرچیلله که بدرینیت. من بۆ ته نگانه خنجیریکت ده ده می، تا ئه گه ر هاتوو تیی که وتی، بتوانی خۆتی پی دهر باز بکه ی."

له م کاته دا مازمیلک له قه لشتی بهرده که وه داخزایه خوار و به خنجیریکی تیژی وردیله وه گه رایه وه. ماسی رهش خنجیره که ی لی وه رگرت و وتی:

- "مازمیکه گیان، نازانم بلیم چیی و چۆنت سپاس بکه م، ئه تو زۆر دل ئاوی، من چۆن ده توانم ولامی چاکیه کانی تو بده مه وه"

مازمیلک وتی:

«هیچ پیویست ناکات، سپاسی بۆ چیه؟ من زۆرم له و خنجیرانه هه یه و هه رکات دهره تم هه بی داده نیشم و له چقل و درکی گیاوگۆل سازیان ده که م و ده یانده م به ماسی ژیر و وریای وه کو تو»

ماسی ره شه وتی:

« چما پیش منیش ماسی دیکه به م ریگایه دا هاتوون؟ »

- به لی زۆر، ئه وانه ئیستا بۆخویان کۆمه لیکن و ته نگیان به کابرای ماسییه وان هه لچنیوه»

ماسی رهش وتی: «ببوره مازمیلک، قسه، قسه ده هینی، تکایه به فره ویژ و لاپره سه نم دامه نی، باشه چۆن کۆمه لیک ماسی ده توان ته نگ به ماسییه وان هه لچن؟»

مازمیلک له ولام دا وتی:

« چونکا هه موان ده ستیان له ناو دهستی یه کتر دایه و هاریکاری یه کترن. هه رکات ماسییه وان تۆره که ی هه لداویته ناو ئاو، به تیکرا وروژمی بۆ ده بن و به ره و قولایی ناو دهریا راکیشی ده که ن»

مازمیلک له م کاته دا گوئی به قه لشتی بهرده که دا گرت و وتی:

« ببوره من ده بی ئیتر برۆم، مناله کانم به خه بهر هاتوون.» ئه و جار دا گه رایه خوار و له بهر چاو ون بوو.

ماسی ره شه به ته نیا مایه وه و به ناچار ئه ویش ملی ریگی گرت بهر. به دم ریگاو زنجیره پرسیاریکی یه ک به دوا ی یه ک به روکی گرت. بلنی به راستی ئه م جۆگه له تیکه ل به رو بار بی و روو باریش سه ر له دهریا دهرینتی؟ ئه گه ر دهره قه تی ماسیخۆره نه یه م چ ده قه ومی؟ داخوا به راستی ماسیبه رکه دلی دیت ماسییه ها وره گه زه کانی خۆی بکوژی و بیانخوات؟ باشه ماسییه وان ئیتر چ دوژمنایه تیه کی له گه ل ئیمه دا هه یه؟

ماسی رهش بهرده وام مه له ی ده کرد، بۆ پیشه وه ههنگاوی ده نا و به دم ریگه وه بیری ده کرده وه. له هه ر بسته ههنگاویکا شتیکی تازه ی ده دیت و چیژی لی وه رده گرت. ئیستا باش خارا بوو، زۆری هه ز ده کرد له قه لبه زه کانه وه باز هه لبا و هه مدیسان مه له بکاته وه. تیشکی بلاوینی هه تا و له مورده غه ی پشتی ده دا و پیی به هیزتر ده بوو. له شوینکا دیتی ئاسکیک به هه ناسکه ناسک ئاو ده خواته وه، ماسی سلاویکی لیکرد و وتی:

« ئه ی ئاسکه چاو گه شه که، ئه و په له په له ت له چیه؟ »

ئاسک وتی:

« راوچیم به شوینه وه یه، گولله یه کی پیوه ناوم، ئه ها چاوی لی بکه.»

ماسی رهش شوینی گولله که ی نه دیت، به لام به لاره لاری ئاسک زانی که راسته و ئاسک گولله ی ویکه وتووه.

له شویئینکی دیکه دا پۆله کیسه لیک خۆیان له بهر تاو هه لختبوو، له بهر گهرمای تاو وهنه و زیان دهدا.

له جیگایه کی تر قاسپه ی پۆله کهو دۆله که ی داگرتبوو، بۆن و بهرامه ی گژ و گیا و مهندۆکی کوپستان شه پۆلی دهدا و تیگه ل به ئاوی رووبار ده بوو.

پاش نیوه رۆ گه یشته شوپینیک، دیتی رووبه ری رووباره که به رینتر بووه و به ناو بیته لانیکی دا تیده په ری. ئاوه که تا دههات به لیشاوتر ده بوو و ماسیه بچکولیش پتر که یفی دههاتی، ئه مجار ورده ورده چاویشی به ماسی دیکه کهوت. ماسی رهش له و کاته وهی که له دایکی هه لبرا بوو هه تا ئیستا ماسی دیکه ی نه دیبوو. چه ند ورده ماسییه که دهوریان گرت و وتیان:

«له وه ده چی غه ریب بیی، ها وانیه؟!»

- «به لئ خه لکی ئیره نیم، له ریگایه کی دووره وه هاتووم»

ماسیه ورده کان لئیان پرسی:

«به ره و کوئ ده چی؟»

- «ده رۆم سه ر له کۆتایی ئه م جۆگه له ده رینم»

ماسیه ورده کان وتیان:

«کام جۆگه له؟»

- «ئه م جۆگه له ی که ئیستا مه له ی تیدا ده که یین»

ماسیه ورده کان وتیان:

«ئیمه به مه ده لئین رووبار»

ماسییه ره شه هیچی نه وت، یه کیک له ماسیه ورده کان وتی:

«هیچ ده زانی ماسیخۆره سه ره ری گرتووه؟»

- «به لئ ده زانم»

_ «ئه تۆ ده ته وئ سه ره رای ئه وهش هه ر درێژه به ریگا که ت بده ی»

ماسییه رهش وتی:

«به لئ، جا چ بوو، به هه ر جۆریک بووه ده بی هه ر برۆم»

ئه وهنده ی پینه چوو له ناو ماسییه کاندایا قاو دا کهوت که ئه و ماسییه ره شه ی که له ریگای دووره وه هاتووه ده یه وئ به ره و کۆتایی ئه م رووباره بروا و له

ماسیخۆره ش ناترسی. ژماره یه ک له و ماسییه وردیلانه که و تنه جموجول که ئه وانیش ده گه لی که ون. به لام له ترسی گه وره کان جیکه یان ده رنه هات. چه ند که سنیکیان به داخه وه بوون و ده یان وت:

«ئه گه ر ماسیخۆره سه ره ری نه گرتبا ئیمه ش له گه لت ده که وتین، به لام راستییه که ی له ترسی به رچیله ی ماسیخۆره ناویرین شوینت که وین»

رووبار له ئاواپییه ک تیده په ری، ژنان و کچان ده فر و حاجه تی مال و جلیکان ده شوشت. ماسییه رهش تاویک گوئی له هه را و زرمه ی ئه مانه گرت و که میکیش سهیری مه له کردن و خۆشوشتنی منالانی کرد. پاشان ملی ریگای خۆی گرته وه، هه تا شه و به سه ردا هات. له سوچیک، له ژیر به ردیکدا خه وی لیکه وت. له نیوه ی شه ودا به خه به ر هات، دیتی مانگ هاتۆته ناو ئاوه که و به تریفه کانی بالی به سه ر هه موو جیگایه کدا کیشاره و روناکی کردۆته وه. ماسییه رهش به دیتی مانگ زۆر که یف خۆش بوو. له لای خۆشیان ئه و شه وانیه ی که مانگ وه ده ر ده که وت زۆری هه ز له وه بوو که له ژیر قه وزه کاندایه ده ر و مانگ بدوینی، به لام هه موو جاریک دایکیشی وه خه به ر دههات و راکیشی ده کرده وه ژیر قه وزه کان و ده یوانده وه.

ماسییه رهش چوه لای مانگ و پئی وت:

«سلاو مانگه جوانه که»

مانگ ولامی دایه وه:

«سلاو ئه ی ماسییه ره شه ی بچکۆلانه، ئه وه لیره چی ده که ی؟»

- «ئه من سه فه ریکی ده وری دنیا م به ده سته وه یه»

مانگ وتی:

«ده زانی دنیا زۆر گه وره یه؟ ئه تۆ ناتوانی هه مووی بگه ری»

- «قه ی ناکا چه نده م پئی بکری ئه وه نده ده رۆم»

مانگ وتی:

«زۆرم هه ز ده کرد زیاتر له لات مابامه وه، به لام ئه وه تا په له هه وریکی

گه وره ی رهش به شوپیمه وه یه و ناهیلئ تریفه کانم بلاو بکه مه وه»

ماسییه رهش پئی وت:

« ئەی مانگ ئەمن تریفه کانی تۆم زۆر خوش دەوی، ههزم لێیه هه میسه به سه رمدا بیارن»
مانگ وتی:

«ماسییه ره شهی ژیکه له راستت دهوی ئەمن بۆخۆم به تهنی هیچ روناکاییه کم نیه، هه تاو له تیشکه کانی خۆی به شم ده دات، ئەمنیش به سه ر عه رزدا بلاویان ده که مه وه. ئەری نه تیبستوو هه مرۆف گه ره کیانه «بال» بگرن و له سه ر من بنیسنه وه؟»

- «شتی وا چۆن ده بی!»
مانگ وتی:

«شتیکی دژواره، به لام با ده بی، مرۆف هه ر کاریک گه ره کی بی ده توانی بیکا....»

مانگ نه ی توانی قسه کانی ته واو بکات، په له هه وری چلگن و ره ش هاته سه ری و به ری پێگرت. جاریکیتر شه ویکی تاریک و تنۆک بالی به سه ر ولاتا گرت هه وه و ماسییه ره شه ش به تاقی تهنی مایه وه. چه ند ساتیک بی چرپه و جووله له تاریکی رامه و پاشان خۆی خزانده وه ژیر به ر ده که و خه وی لیکه وته وه.

به ری به یانی کاتی خه به ری بۆه دیتی ئەوا چه ند وردیله ماسییه که پیکه وه سه رکه سه رکیانه و ده وره یان داوه. ئەمانه کاتی دیتیان ماسییه ره ش به خه به ر هاتوه پیکرا وتیان:
«به یانی باش.»

ماسییه ره ش خیرا وردیله ماسییه کانی ناسییه وه و وتی:
«به یانیتان باش، ئاخری هه ر شوینم که وتن؟»

یه کیان وتی:

«ئەری، ده مانه وی ئیمه ش له گه لت بیین، به لام هیشتاش ترسه که مان نه ره ویوه ته وه»

یه کیکی تر وتی:

«بیچم و شکی ماسیخۆرمان هه ر له به ر چاوه و له میشکمان ده رناچی، راستت دهوی ئارمی لی بریوین»

ماسییه ره ش وتی:

«له خۆرا هینده بیری لی مه که نه وه، ئەوهنده بیره بیره و دل له دوایی پی ناوی، مرۆف هه ر ئەوهنده ی زه حمه ته بکه ویته سه ر ری، ئیتر هه موو ترس و دل راوکیکانی ده ره ونه وه....»

له م قسانه دابوون، له پریکا ئاوی ده ورو پشتیان وه شه پۆلان که وت و تاریکی هه موو ولاتی داگرت و که وتنه دالانکی داخراو، به بی هیچ رۆژنه یه ک بۆ ده رچوون. ماسییه ره ش هه ر خیرا زانی که وتونه ته ناو به رچیلله ی ماسیخۆره. ده یه ویست دلنه وایی هاوری کانی بداته وه، وتی:

«هاوری یان ئیمه ئیستا له ناو به رچیلله ی ماسیخۆره داین، به لام هه موو ده رفه ته کانیشمان لی کویر نه بوته وه. ماسیه وردیله کان ده ستیان کرد به گریان و لالانه وه. یه کیان وتی:

«تازه چ ریگه یه کی ده رباز بوونمان نیه، هه مووی سووچی تۆ بوو، تۆ ئیمه ت هه لفریواند و دنه ت داین شوینت که وین»
یه کیکی دیکه یان وتی:

«هه ر ئیستا ماسیخۆره هه موومان هه لده لووشی و هیچمان پی ناکری»
له ناکاو گرمه یه کی گه وره هاته به ر گوئی و له ناو ئاوه که دا ده نگی دایه وه. تۆمه ز ده نگی ماسیخۆره بوو، که پیده که نی و پیده که نی و ده لی:

- «ها ها ها، ئەشا چه نده وردیله ماسیم گرتوون! به راستی به زه ییم پیتاندا دیته وه و دلّم بۆتان ده سوتی، دلّم بروایی نایه ت هه ر ئیستا هه مووتان هه لمه قووش بکه م، ها ها ها»

وردیله ماسییه کان که وتنه پارانه وه و وتیان:

«ئەی خاوه ن شکۆ، ئاغای ماسیخۆر، ئیمه پێشتر زۆر چاکه ی تۆمان بیستوه، ئەگه ر پیاوه تی بکه ییت و ده ستمان لی هه لبگری، هه ر تۆز قالیک، ئەوهنده ی نیسکیک ده ندووی مباره کت بکه یته وه که ئیمه ده رباز بین، هه تا ماوین هه ر دوعای به خیرت بۆ ده که یین»

ماسیخۆر دلی وردیله ماسییه کانی ده دایه وه:

«خه موو نه بی، نامه وی هه ئیستا هه مووتان بخۆم، هیشتا زۆرم ماسی پاشه کهوت کراو ماوه، ئه گهر سهیری خواره وه بکه ن ده یانینن...» که سهیریان کرد، لاشه ی چه ند ماسییه کی ورد و درشتیان دیت. وردیله ماسییه کان وتیان:

«ئه ی خاوه ن شکۆ، ئاغای ماسیخۆر، به قوربانت ده بین وازمان لی بیته، خۆ ئیمه هیچمان نه کردوه، سووچ هه ر سووچی ئه م ماسییه ره شه بچکۆله یه که ئیمه ی هه لفریواندوه.»

ماسیه رهش به سه ریاندا گو راندی:

«هه ی ترسه نوکینه، پیتان وایه ئه م ماسیخۆره فیلاوییه کانگای چاکه یه که ئه وها له به ری ده پارینه وه؟»

وردیله ماسییه کان وتیان:

«ووست به، تۆ له هیه چ ناگه ی، ئه وه ئیستا به چاوی خۆت ده بیینی که چۆن جه نابی ماسیخۆر پیاوه تیمان له گه لدا ده کا، به رمان ده دات و ئه تۆش قووت ده دا»

ماسیخۆر وتی:

«ئه ری وایه، ده تانه خشم، به لام به مه رجیک»

ماسییه وردیله کان به په له په ل وتیان:

«قوربان مه رجه کهت چیه، به رموو»

ماسیخۆر وتی:

«سه ری ئه و لاپره سه نه چه تونه م بۆ به گو مدا بکه ن، ئه و جار سه ره به سته خۆتان وه رگرن.»

ماسییه رهش خۆی خسته قه راغیک و وتی:

«شتی وا نه که ن، ئه م ماسیخۆره فیله بازه دنه تان ده دا و گه ره کیه بمانکا به گژ یه کتردا، له وه گه ری ن، ئه من پلانیکم هه یه...»

به لام ماسییه وردیله کان هه ر له خه می خۆیاندا بوون و مشووری که سی دیکه یان نه ده خوارد، ده یانه ویست به هه رجۆریک بووه خۆیان ده رباز بکه ن و

له هیه چ شتیکه دیکه نه ده فکران، هه ر بۆیه له ماسییه رهش هاتنه پیتش و په لاماریان دایه. ماسییه رهش خۆی ده کیشایه دواوه و به ئه سپایی ده یوت:

«ئه ی ترسه نوکینه، ئیوه خۆ خۆشتان هه ر گیرۆده ن، ریگای ده رباز بوونتان نیه و ده ره قه تی منیش نایه ن»

ماسییه وردیله کان وتیان:

«ئیمه هه ر سه ره به سته خۆمان ده وی، ده بی بتخنکینن»

ماسییه رهش به تووره یی وتی:

«ئه وه چیه ده لئی گه وچ بوون، خۆ ئه گه ر منیش بکوژن دیسان ریگایه کی ده رباز بوونتان نیه، له خۆرا فریوی مه خۆن»

ماسییه وردیله کان وتیان:

«هه موو ئه م قسانه ت بۆ ئه وه یه که گیانی خۆت ده رباز بکه ی، ده نا تۆ به ته نگ ئیمه وه نیی»

ماسییه رهش وتی:

«ده گو ی بگرن، ریگایه کتان پی نیشان ده دم، ئه من له پال لاشه ی ماسییه کانی دیکه دا خۆم به مردووی ده خه م، ئه وکات چاومان پی ده که وی داخوا ماسیخۆر ده یه وی به رتان بدا یان نا؟ ئه گه ر گویم لی نه گرن به م خنجیره هه مووتان ده کوژم، یان ئه وه تا به رچیله ی ماسیخۆر هه لده درم، بۆخۆم ده ره چه م و ئیوه ش...»

یه کیک له ماسییه وردیله کان قسه کانی پی بری و هه رای کرد:

«بییره وه، ئه من ئیتر تاقه تی ئه م قسانه م نیه، ئه های ئه های ئه های»

ماسییه رهش هه ر که چاوی به م گری گریه کهوت وتی:

«تیناگه م بۆچی ئه م مناله گرینۆک و ناسک نارنجیه تان له گه ل خۆ هیناوه.»

پاشان خنجیره که ی ده ره ینا و خسته به ر چاویان، ئه وانیش به ناچار ملیان بۆ پیتشیا ره که ی راکیشا. به درۆ تۆزیک یه کتریان هینا و برد و ماسییه رهش خۆی به مردووی خست. وردیله ماسییه کان گه رانه وه سه ره وه و به ماسیخۆره یان وت:

«ئه ی جه نابی ماسیخۆر، ماسییه ره شه ی لاپره سه نمان خنکاند...»

ماسییه خۆره پیکه نی و وتی:

«کاری چاکتان کرد، ئیستا له پاداشتی ئه و کاره باشه هه مووتان به زیندوویی قوت دهدم هه تا بتوانن له ناو قورگ و سک و گهدم دا تیر تیر بگه پین» وردیله ماسییه کان هیچ دهرفتهیان نه ما، له ناکاو وهک با و برووسک به ناو قورگی ماسیخۆردها هه لئووشرانه خواره وه و هیچیان پی نه کرا. هه ر له م کاته شدا ماسییه رهش خنجیره که ی هه لکیشاو به زه بریک به رچیلله ی ماسیخۆره ی هه لدری و بۆی دهرچوو. ماسیخۆره له تاو ئیش و ئازار سه ری خۆی به ئاوکه دا ده کرد و باله که ته ی بوو، به لام نه ی توانی وه دووی ماسییه بچکۆل بکه وی.

ماسییه رهش یه کببن مه له ی کرد و هه تا نیوه رۆ هه ر ریگه ی بری. ئیستا ئیتر کیو و قه دپاله کان دواییان هاتبوو، رووباره که به راسته ده شتیکی به رین و گه وردها تیده په ری. له راست و چه په وه چه ند رووبار و چه میکی دیکه شی ده هاتنه وه سه ری و چه ند قات به لیشاوتر ببوو. ماسییه رهش که یفی پی ده کرد و به جاریک گه شابوه وه. ورده ورده هه سستی به وه کرد که ئه م رووباره بنی نه، به چوار دهوری خۆیدا هه ر فرکه ی بوو، هه ر ئاو بوو و هیچیتر. ئاوکه هینده زۆر ببوو که ماسییه که ی له ناو خۆیدا قوت دابوو، به هه ر لایه کدا که پیی خۆش بوو باله فرکه ی ده کرد، سه ری وه به ر هیچ شتیکی نه ده که وت. له ناکاو دیتی ئه وا ده عبایه کی سه یری گه وره و گران، تیژره و په لاماری ده داتی، ئه م ده عبایه مشاریکی مه قه ست ئاسای به ده مه وه بوو. ماسییه رهش ترسی لی نیش، ها ئیستا ئا تۆزیکی تر به ده سستی ماسییره ک له ت و کوت بکری. هه ر خیرا به ده ستوبرد وه خۆکه وت و خۆی لادا و هه لکشا بۆ سه ره وه. پاش که میک جاریکی تر داگه رایه وه خوار هه تا قولایی ده ریا و بنه که ی ببینی. له ناو ریگادا چاوی به پۆله ماسییه کی زۆر و زه به ندی هه زار به هه زار که وت، له یه کیانی پرسی:

«ئه ری هاورئ ئه من لی ره که س نانا سم، له ریگه ی دووره وه هاتوم، ئیره کو ییه؟»

ماسییه که بانگی هاوریکانی کرد و پیی وتن:

«ئه شا ئه وهش یه کیکی تازه ی دیکه»

پاشان رووی له ماسییه رهشی بچکۆله کرد و پیی وت:

«هاوری پر به دل زۆر به خیر هانتت پی ده لیین، به خیر بی بو ده ریا» یه کیکی له ماسییه کان وتی:

«هه موو رو بار و جۆگه له کان به ده ریا په یوه ست ده بن، به لام هه ندیکیش هه ن به ناو قورگی زه لکاودا رۆ ده چن»

یه کیکی دیکه یان بانگ هیشتنی کرد و پیی وت:

«هه ر کات ویستت ده توانی بیته ناو ئیمه»

ماسییه رهش یه کجار سه رودلخۆش و به که یف بوو، که گه یشتۆته ده ریا، پیی وتن:

«هاورییان هه ز ده که م پیشتت که میک بگه ریم، جا دوایی بیمه لای ئیوه. پیم خۆشه ئه وده می که تۆری ماسییه وان راکیشی بنی ده ریای ده که ن، منیش له گه ل بم»

یه کیکی له ماسییه کان پیی وت:

«خه مت نه بی، به م زووانه به ئاواته که ت ده گه ی، ئیستا ئیتر برۆ بو خۆت که میک بگه ری، هه ر کات ویستت هه لگه ری بو سه ره وه ده بی زۆر وشیا ری خۆت بی، نه که ویته به ر ده ندووی ماسییه وچه، ئه م رۆژانه له هیچ که س ناترسی، تا رۆژی چه ند که سیکمان لی نه فرینتی ده ستمان لی هه لئاگرئ»

ماسییه رهش له ماسییه کانی دی جیابۆوه، که میک دواتر خۆی گه یانده سه ری سه ره وه. هه تاویکی گه رم تیشکی ده هاویشت، ماسییه رهش ئه م تین و تاوه به هیزه ی له سه ر پشتی خۆی هه ست پی ده کرد و له ززه تی ده برد. ئارام و به کاوه خۆ له سه ر ئاو مه له ی ده کرد، به خۆی وت:

«ئیستا مه رگ زۆر ئاسان ده توانی به ریبتکم پی بگری، به لام هه تا ئه و ده می که ده توانم بژیم، نابی به ره و پیری مه رگ بچم، ئه وساش که له گه ل مه رگ به ره و روو بووم _ که ده شبم _ گرینگ نه، گرینگ ئه وه یه که ژیان و مه رگی من چ شوینه واریک له سه ر ژیا نی خه لگی دیکه داده نی»

ماسییه رهشی بچکۆله له وه زیاتر نهیتوانی له ناو داڵغه و خهیاڵاتی خۆیدا بمینیتتهوه، چونکا ماسییه وچنه تیژپهه خۆی پێگه یاند و به دهن دووک ههلیگرت و بردی. ماسییه رهش له نیوان بهرداشی دهنوکی ماسییه وچنه دا دهست و بالی دهکوتا، بهلام نهیدهتوانی خۆی دهرباز بکات. ماسییه وچنه وهها به تهوژم ناوقه دی گرتبوو، ها ئیستا، ها توژیکی دیکه گیانی دهر بچن. ئاخهر ماسییه کی بچوک چهنده دهتوانی به بی ئاو بژی؟ ماسییه رهش له دلی خۆیدا دهیوت بریا ماسییه وچنه به زیندوویی قووتی دابا، ههتا لانی کهم چهند ساتیک پتر له ناو تهپایی زگ و گهدهی ماسییه وچنه دا بتوانی بهری مردنی خۆی بگری. لهم بیره بیرهدا بوو که به ماسییه وچنه ی وت:

«من له و ماسییه نه که پاش مردن هه موو له شم ده بی به ژار»

ماسییه وچنه به خۆی وت:

«ئای ساخته چی، ده بی چ فیلیکی به دهسته وه بی؟ نه کا بیهوی وه قسم بخاو و بوی دهر بچن»

وشکایی هه دههات و نزیک و نزیکتر ده بووه. ماسییه رهش به خۆی وت خۆ ئه گه ر بگهینه وشکایی ئیتر کارم تهواوه و گیان دهر نابه م. بۆیه وتی:

«دهزانم دهتهوی من بیهی بۆ مناله کهت، بهلام تا بگهینه وشکایی من دهرم و هه موو له شم ده بیته کیسه یه کی ژار، بۆچی به زه بییت به مناله کانتدا نایه ته وه؟»

ماسییه وچنه بیرری کرده وه و به خۆی وت؛ کارقایمی هه میشه شتی چاکه، ئه مه هه ر بۆخۆم ده یخۆم، یه کیکی دیکه بۆ مناله کهم راوده کهم. بللی هه یچ فیلیکی له سه ری دا نه بی؟ کوره نا، تازه هه یچی پێ ناکرئ. ماسییه وچنه له م بیر و خهیاڵاته دا بوو که دیتی ماسییه رهش شل و کوت و بی جووله یه، به خۆی وت؛ بللی مردبی؟ یانی خۆشم ناتوانم بیخۆم؟ تماش، له هه یچ و خورایی ماسییه کی نه رم و شل و ناسکۆله م له کیس چوو. له پریکا هه رای له ماسییه بچکۆل کرد که پپی بللی؛ ئه هۆی وردیله، هه یشتا نووزه یه کت تیدا ماوه که بتوانم بتخۆم؟ بهلام نهیتوانی قسه که ی تهواو بکات، چونکا تازه ده می کرد بووه. ماسییه بچکۆلیش تهکانیکی دایه خۆی و سه ره و ژیر خۆی هه لدا.

ماسییه وچنه دیتی چ کلاویکی ره هۆلی سه ره چوو، به فرکان وه دووی کهوت که بیگریته وه، بهلام ماسییه رهش وهک با و بروسک داگه رایه خوار، له تاو حز و ئاره زووی گه یشتن به ئاو هۆشی له بهر نه مابوو، ده مه وشکه که ی به بای شی دار سپارد بوو. ماسییه رهش هه ره ئه وهنده ی گه یشته وه ناو ئاو و تا هه ناسه یه کی هاته وه بهر، ماسییه وچنه مۆله تی پێ نه دا و وهک بروسکه هاته وه سه ری، راوی کرد و خیرا قووتی دا. ماسییه رهش سه ره تا هه ر نه یزانی چی لی به سه ر هات، ته نیا ههستی به وه کرد که دنیا تاریک و شی داره و هه یچ روژنه یه کیش نابیندرئ. له ولاتر دهنگی گریانیک دههات. کاتی چاوی هه لێنا و توانی خوو به و تاریکیه بگری، دیتی ئه وا ماسییه وردیله یه ک خزاوته سووچیک، دهگری و بانگی دایکی دهکات. ماسییه رهش لیی نزیک بووه و پپی وت:

«وردیله، ههسته له بیرری چاره یه کدا به، قورپیان و هه راکردن له دایکت چی تیا به سه ره؟»

ماسییه وردیله وتی:

«ئه تو ئیتر کیی، مه گه ر نازانی ئه وه خه ریکه تیدا ده چم؟ ئه هو، ئه هو، ئه هو، دایه ئیتر من ناتوانم له گه لت بم و تو ری ماسییه وان به ره و بنی دهر یا راکیش بکهین، ئه هو، ئه هو، ئه هو،»

ماسییه رهش وتی:

«کوره به سیه تی، به م گری گریه ئابرووی هه موو ماسییه کانت برد»

کاتی ماسییه ورده له گریان کهوت، پپی وت:

«ئه من ده مه وی ئه م ماسییه وچنه بکوژم و هه موو ماسییه کانی دیکه ئاسووده کهم، به لام ده بی پشتر تو بنیرمه ده ر که ئابروومان نه به ی»

- «تو بۆ خۆت خه ریکی ده مری، چۆن ده ته وی ماسییه وچنه بکوژی؟»

ماسییه ره شه خنجیره که ی نیشاندا و وتی:

«هه ر لی ره دا ورگی هه لده درم. گوئ بگره بزانی، من ده ست ده که م به خۆ تلاندنه وه و جو له جو له، به مجوره ماسییه وچنه ختولکه ده دم، تو بچوره بهر

درگای دهنوکی، هەر ئهوهندهی دهستی کرد به پیکه نین خۆت هه لده و بۆی
دهرچۆ»

ماسییه وردیله که وتی:

« ئه ی خۆت چی؟ »

- « تۆ کارت به سهر منه وه نه بی، من هه تا ئه م ناجسنه نه کوژم دهست
هه لئاگرم.»

ئهمه ی وت و دهستی کرد به خۆراژاندن و تالانه وه و ئه مسهر و ئه و سهر
کردن، به م کاره ی ماسییه و چنه ی ختولکه دهدا، ماسییه وردیله که ش خۆی
مات کردبوو. هینده ی نه برد ماسییه و چنه دای له قاقای پیکه نین، چ قاقایه ک!
ماسییه وردیله که خۆی هه لداشته خوار، که وته وه ناو ئاوه که و قه ده ریک
چاوه روانی ماسییه رهش مایه وه، به لام هه یچ خه به ریکی نه بوو، له پرا دیتی
ماسییه و چنه تلاوتل سهره ونخون دیتته خوار و دهنالیتی، که میک دواتر که وته
باله فرکی، وه ک شه پله لیدابی. پاشان شلپ که وته ناو ئاوه که و له ویش
تۆزیک لنگه فرکی کرد، ئیتر له جووله که وت. بریک چاوه روان مایه وه، به لام
هه یچ خه به ریک له ماسییه رهشه بچکۆله که نه بوو، هه تا ئیستاش هه یچ هه والیکی
لی نه زاندراره.

دایپیره ی ماسییه کان لیره دا به سه رهاته که ی دوا یی پی هینا و به دوانزه هه زار
منال و مناله زا که ی وت: « ئیتر کاتی خه وتنه، برۆن بخه ون»

منال و مناله زا کان وتیان:

« دایپیره، نه توت ماسییه وردیله که چی لی به سه رهات»

دایپیره وتی: « ئه وه با بمینیتته وه بۆ سه به ی شه و، ئیستا ئیتر دره نگه و کاتی
خه وه، شه وتان باش.»

دوانزه هه زار و نۆسه د و نه وه د و نۆ ماسی وتیان شه و باش و خه وتن.
دایپیره ش خه وی لی که وت. به لام ماسییه کی سووری بچکۆله هه رچی کردی
و کراندی خه و نه چووه چاوی که نه چوو. شه و هه تا به یانی له بیری ده ریادا
بوو.

مای ۲۰۰۶ - ئالمان